

Arrest

nr. 105 576 van 21 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VANDER CRUYSSSEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Troitskaya, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Van 2006 tot 2008 studeerde u Arabisch in Libanon, waarna u terugkeerde naar Ingoesjetië. Binnen de week na uw terugkeer werd u door de ROVD van Nazran ondervraagd over extremistische lectuur en uw activiteiten in Libanon. De agenten waarschuwden u dat u problemen zou kennen indien u zich extremistisch zou gedragen. Na de ondervraging kende u geen problemen tot 28 juli 2012. Die dag kwam een vriend van u, A. K. (...), bij u langs. Hij stelde voor om op bezoek te gaan bij enkele van zijn vrienden. U stemde in en jullie reden naar Ordzhonikidzevskaya. Daar ontmoetten jullie A. (...)'s vrienden M. (...) en I. (...). Jullie besloten om naar de moskee te gaan. Onderweg gingen jullie even zitten op een bank op de universiteitscampus. Op een bepaald moment werd A. (...) opgebeld. U hoorde hem spreken over het

leveren van medicijnen. Nadat hij had opgehangen, vertelde A. (...) u dat hij de rebellen hielp. U was kwaad omdat u hem enkele dagen voordien 30.000 Roebel had geleend. U wilde geen problemen en eiste uw geld terug. Er ontstond ruzie tussen u en A. (...). Op dat moment werden jullie beschoten. U liep weg zodra het schieten begon en kon ontkomen. U nam een taxi naar uw oom in Karabulak. U vertelde hem wat er gebeurd was. Hij vond het te gevaarlijk dat u bij hem zou blijven. De volgende ochtend bracht hij u naar een goede vriend van hem, M. (...), in Nasyr-kort. Hij vertelde u ook dat A. (...), M. (...) en I. (...) gedood waren. U bleef ondergedoken bij M. (...) tot aan uw vertrek uit Ingoesjetië. Op 29 juli voerde de politie ook huiszoekingen uit bij uw moeder en in uw woning. Uw broer I. (...) werd dezelfde dag meegenomen naar het gebouw van de FSB in Magas. Hij werd er ondervraagd over u en ernstig geslagen. Na zijn arrestatie werd hij opgenomen in het ziekenhuis. U verliet Ingoesjetië met de hulp van M. (...) op 12 oktober. Hij bracht u tot Brest, Wit-Rusland. Van daaruit reisde u op clandestiene aan boord van een bestelwagen naar België, waar u aankwam op 17 oktober. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 18 oktober 2012.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat de ordediensten u zonder waarschuwing wilden doden op 28 juli 2012. U kon evenwel ontkomen en dook onder. De ordediensten voerden daarop huiszoekingen uit in uw woning en deze van uw moeder, en ondervroegen op hardhandige wijze uw broer I. (...). (CGVS d.d.27/11/2012, p.10, 13, 16-17) Bij een eventuele terugkeer zou uw leven in gevaar zijn. (CGVS, p.22)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de onderstaande vaststellingen kan er echter geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden asielfraas.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat een aantal van uw verklaringen aangaande A. K. (...) – die u zou hebben meegevraagd naar Ordzhonikidzevskaya de avond van het schietincident op 28 juli 2012 en bijgevolg aan de basis ligt van uw problemen – in tegenspraak zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Deze informatie is afkomstig van een medewerker van een zeer betrouwbare mensenrechtenorganisatie die actief is in Ingoesjetië, die gecontacteerd werd door Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u A. K. (...) had leren kennen in 2008 toen u naar Troitskaya verhuisde. Hij zou volgens u in Troitskaya gewoond hebben (CGVS, p.11) en zeer vaak bij u (thuis) geweest zijn (CGVS, p.18). Zijn ouders zouden E. (...) en F. (...) heten, en hij zou één zus maar geen broers gehad hebben. (CGVS, p.12) Uit voormelde informatie blijkt evenwel dat A. K. (...) “de laatste drie à vier jaar” permanent in Moskou woonde. Gelet op het feit dat hij overleed op 28 juli 2012, betekent dit dat hij er sinds 2008 of 2009 woonde. De contactpersoon stelde verder dat indien hij in Ingoesjetië was, hij bij zijn ouders in Ordzhonikidzevskaya verbleef en ontkende dat hij ooit in Troitskaya gewoond had. Verder heten A. (...)s ouders E. (...) en M. (...), en had hij één broer en twee zussen. Dat u dergelijke persoonlijke informatie niet zou weten is niet aannemelijk te noemen indien u werkelijk sinds 2008 bevriend zou zijn geweest met A. (...) (CGVS, p.11), hij zeer vaak bij u thuis zou zijn geweest, en hij verder geen naaste vrienden zoals u zou hebben gehad (CGVS, p.18).

Daarnaast verwees u enkel naar zijn studies in Moskou toen u gevraagd werd hoe A. K. (...) bevriend was geraakt met M. (...) en I. (...), de twee andere dodelijke slachtoffers van de schietpartij. (CGVS, p.12) Echter, uit voormelde informatie blijkt dat zij elkaar al kenden sinds hun kindertijd.

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk kan maken dat u bevriend was met A. K. , en dat uw verklaringen omtrent zijn band met M. (...) en I. (...) niet overeenkomen de informatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou samen met uw vriend A. K. (...) en diens twee vrienden op het terrein van de universiteit aanwezig zijn geweest in ernstige mate ondermijnd.

U stelde verder dat u een "goede vriend" van A. K. (...) was, en dat de autoriteiten op de hoogte zijn wie met wie bevriend is. Dit zou volgens u een antwoord bieden op de vraag hoe de autoriteiten wisten wie er was kunnen ontkomen. (CGVS, p.17) Ook deze verklaring wordt ondermijnd door de vaststellingen in verband met uw vermeende vriendschap met A. K. (...).

Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat sommige bronnen, hierbij verwijzend naar verklaringen van het Nationaal Antiterreur Comité, spreken van een vierde persoon die erin geslaagd was te vluchten bij de schietpartij op 28 juli 2012. Er wordt echter geen enkele melding gemaakt van een vierde persoon in de verklaring, gericht aan verschillende mensenrechtenorganisaties, van de ouders van de slachtoffers. De ouders stellen nochtans dat er veel getuigen de jongens hebben gezien kort voor het incident, zelfs nog op de bank op de universiteitsterreinen. Deze verklaringen dateren bovendien van 6 en 7 augustus 2012, i.e. enige tijd na het incident. Om een accuraat en gedetailleerd beeld te krijgen van de gebeurtenissen op 28 juli 2012, contacteerde Cedoca een medewerker van een zeer betrouwbare ngo die actief is in Ingoesjetië. Deze contactpersoon stelt dat vertegenwoordigers van de onderzoeksinstanties en de officiële autoriteiten van Ingoesjetië aan de familieleden van de slachtoffers hebben meegedeeld dat de drie omgekomen jongens een ontmoeting hadden met M. (S. (...)) S. D. (...), die als lid van een illegale gewapende formatie gezocht werd. Deze persoon is evenwel niet vermeld in de officiële stukken van de strafzaak tegen de drie slachtoffers.

Gelet op het voorgaande zijn er redenen om te twijfelen aan de officiële verklaring als zou er een vierde persoon bij de drie slachtoffers geweest zijn.

Voorts verklaarde u niet te weten of u officieel opgespoord wordt. (CGVS, p.21) Dat u dit niet zou weten terwijl één van uw broers bij OMON, de speciale eenheid van de politie, in Ingoesjetië werkt (CGVS, p.21) is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Ter verklaring stelde u dat hij maar een gewone "soldaat" is en hij niet in staat is om iets te weten te komen. (CGVS, p.21) Deze verklaring is geenszins aannemelijk te noemen. Immers, er mag aangenomen worden dat, met het oog op de arrestatie van een gezocht persoon, men intern binnen de politiediensten kenbaar zou maken wie er in opsporing is. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u contact zou moeten opnemen met thuis om u hierover te informeren. (CGVS, p.21) Dat u dit nog niet gedaan zou hebben, ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees. U verklaarde verder dat het wel degelijk mogelijk is om (op een andere manier) te weten te komen of u opgespoord wordt. U stelde opnieuw dat u contact op moest nemen met het thuisfront. U zou hiervoor uw oom moeten contacteren en hem vragen om uit te zoeken of u officieel gezocht wordt. (CGVS, p.21) Hieruit dient afgeleid te worden dat u dit tot op het moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog niet gedaan had – noch tijdens de periode dat u ondergedoken leefde, noch na uw vlucht. Een dergelijke desinteresse in de (actualiteit van) uw vermeende problemen ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw vrees.

Ten slotte ondermijnen ook uw verklaringen over uw vertrek uit Ingoesjetië de door u verklaarde vrees voor vervolging. U stelde dat M. (...) voor u het intern paspoort van zijn broer, die op u lijkt, gebruikte om te tonen bij controleposten. (CGVS, p.6) Uw eigen paspoort werd afgenomen door uw oom om te vermijden dat u geïdentificeerd zou worden aan controleposten. (CGVS, p.4, 7) U voegde er later nog aan toe dat het gevaarlijk was om uw eigen paspoort bij te hebben. (CGVS, p.22) In dit geval rijst de vraag waarom het dan niet gevaarlijk zou zijn voor M. (...) om uw eigen rijbewijs bij te hebben. (CGVS, p.22) Dat het wel gevaarlijk zou zijn om uw eigen intern paspoort bij te hebben maar niet om uw eigen rijbewijs bij te hebben is geenszins aannemelijk te noemen. Immers, ook aan de hand van uw rijbewijs zou uw identiteit vastgesteld kunnen worden. Hiermee geconfronteerd, kon u geen antwoord bieden. U stelde enkel dat uw oom en M. (...) alles regelden en beslisten wat u moest doen. (CGVS, p.22) Dit biedt echter geen verklaring voor de vaststelling dat zij enerzijds zouden beslissen om uw paspoort uit veiligheidsredenen achter te laten maar anderzijds wel uw rijbewijs mee zouden nemen. De voormelde verklaringen zijn dan ook niet te rijmen met de vaststelling dat zij blijkbaar schrik hadden dat men onderweg bij een controle zou ontdekken wie u was. Uw verklaringen aangaande uw vlucht uit Ingoesjetië maken integraal deel uit van uw asielrelaas. De onaannemelijkheid van uw verklaringen ter zake, ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

U haalde daarnaast nog aan dat u in 2008, niet lang na uw terugkeer uit Libanon, werd ondervraagd door de ROVD van Nazran over extremistische literatuur en uw activiteiten in Libanon. Tevens zouden de agenten u gewaarschuwd hebben dat u problemen zou kennen indien 'extremistische' neigingen zou vertonen. (CGVS, p.9) Deze feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, zij vormen op zich geen inbreuk op uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Bovendien maakte u geen melding van

problemen voor uw vermeende problemen in juli 2012 (CGVS, p.10). Bovendien kan opgemerkt worden dat u zelf, ter verklaring voor de vaststelling dat u deze feiten niet had vermeld in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, stelde dat u dit tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wilde vertellen als "aanvullende informatie" en dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over uw "hoofdprobleem" sprak. Deze vaststelling wijst er verder op dat deze feiten op zich geen vrees voor vervolging in uw hoofde hebben doen ontstaan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort en rijbewijs bevatten enkele gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw studentenkaarten en attest van de Jinan Universiteit in toont aan dat u een cursus Arabisch volgde in Libanon. Dit wordt door mij niet betwist.

De door u neergelegde internetartikels handelen over de schietpartij op 28 juli 2012. Sommige van deze artikels maken enkel melding van de drie doden, anderen ook van een vierde persoon die zou hebben kunnen ontkomen. Echter, geen van deze artikels bevat verder informatie over deze vierde persoon. Bijgevolg kunnen deze artikels de geloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas niet herstellen. De medische attesten op naam van uw broer I. K. (...) tonen enkel aan dat hij in het ziekenhuis in Nazran werd opgenomen. Er blijkt echter niet uit hoe hij de vermelde verwondingen heeft opgelopen. Bijgevolg kunnen deze attesten uw asielrelaas niet staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij lijkt zich in haar verzoekschrift te beroepen op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij voert aan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, minstens om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij de Russische deelrepubliek Ingoesjetië is ontvlucht omdat de plaatselijke ordediensten of militairen haar wilden doden op 28 juli 2012, dat zij op die dag met A. K., M. K. en I. T. op de universiteitscampus te Ordzhonikidzevskaya vertoefde, dat zij op dat ogenblik de betrokkenheid vernam van deze drie personen bij de rebellenbeweging, dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging heeft ontplooid, dat zij, gelet op de eerdere waarschuwing van de ROVD, niets met deze rebellenbeweging wenste te maken te hebben, dat hierover ruzie ontstond, en dat zij vervolgens, zonder enige aanleiding, onder vuur werden genomen. Dat de veiligheidsdiensten of ordetroepen in Ingoesjetië tot dergelijke handelingen in staat zijn, wordt eveneens bevestigd in de bestreden beslissing.

2.2.2.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat zij, teneinde de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, concrete argumenten dient aan te brengen in haar verzoekschrift. Het louter herhalen van haar asielproblematiek en het aanhalen van enkele passages uit de bestreden beslissing kan dan ook niet als een dienstig verweer worden beschouwd.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst te verduidelijken dat haar vriend A. K. inderdaad in Moskou studeerde, dat hij daar de laatste drie à vier jaar verbleef en dat zij hem bij haar verhuis naar Troitskaya, dus voor de periode dat hij in Moskou ging studeren, heeft leren kennen. Verder merkt verzoekende partij op dat de steden "Troitskaya" en "Ordzhonikidzevskaya" onderling met elkaar verbonden zijn en als het ware één geheel vormen. Andere bronnen spreken tevens over "a Troitskaya Village resident", wanneer er wordt verwezen naar de overleden A. K. Hierna licht verzoekende partij toe dat zij, aangezien zij maar één zus van hem had ontmoet, veronderstelde dat hij ook maar één zus had. Zij heeft zijn broer en andere zus nooit ontmoet en hier werd ook nooit over gesproken. Tot slot merkt verzoekende partij op dat A. K. zijn moeder steeds aansprak met de naam M. Zij vermoedt dat M. haar aanspreeknaam is en dat F. haar officiële naam is.

2.2.3.2. De Raad verwijst dienaangaande naar en sluit zich aan bij wat verwerende partij als antwoord formuleert in haar nota met opmerkingen: *"Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers verklaringen aangaande A. K. in tegenspraak zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en welke is toegevoegd aan het administratief dossier). Zo verklaarde verzoeker dat A. in Troitskaya gewoond heeft en zeer vaak bij hem thuis kwam (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 18), terwijl de gehanteerde informatie stelt dat hij de laatste drie à vier jaar permanent in Moskou woonde en hij nooit in Troitskaya heeft gewoond. Dat de steden "Troitskaya" en "Ordzhonikidzevskaya" onderling met elkaar verbonden zouden zijn en andere bronnen spreken over "a Troitskaya Village resident" wanneer zij verwijzen naar de overleden A. K. doet volgens verwerende partij geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker – indien hij werkelijk sinds 2008 bevriend zou zijn geweest met deze A. – kan en mag verwacht worden dat hij wel op de hoogte is van de correcte informatie aangaande deze persoon. Verder zijn verzoekers verklaringen aangaande de gezinssamenstelling van A. K. geheel niet in overeenstemming met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat verzoekers moeder F. heeft en hij één broer en twee zussen had. Verwerende partij volhardt in de vaststelling van de bestreden beslissing dat indien verzoeker daadwerkelijk sinds 2008 bevriend zou zijn geweest met A., hij zeer vaak bij hem thuis zou zijn geweest en hij verder geen naaste vrienden zoals verzoeker zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, P. 11 en 18) het niet aannemelijk is dat hij dergelijke persoonlijke informatie niet zou weten. Bovendien is verzoekers bewering dat A. bevriend raakte met M. en I. – de twee andere dodelijke slachtoffers van de schietpartij – tijdens hun studies in Moskou al evenmin in overeenstemming met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat deze elkaar al kenden sinds hun kindertijd. Door al deze vaststellingen wordt er wel degelijk afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou verzoeker samen met zijn vriend A. en diens twee vrienden op het terrein van de universiteit aanwezig zijn geweest. Ook verzoekers bewering dat de autoriteiten weten wie met wie bevriend is en daardoor wisten wie er was kunnen ontkomen, wordt ondermijnd door de vaststellingen in verband met zijn beweerde vriendschap met A. K."*

Verwerende partij meent te mogen besluiten dat verzoeker geen overtuigende argumenten aanbrengt om de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande A. K. te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de vaststellingen van de commissaris-generaal, maar hij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoeker beperkt zich immers tot het volharden in een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.” De Raad oordeelt dat deze argumentering van verwerende partij een correcte weerlegging uitmaakt van het desbetreffend in het verzoekschrift gestelde en maakt deze derhalve tot de zijne.

2.2.4.1. Verzoekende partij blijft bij haar verklaring dat haar broer slechts een gewone politieagent is, die niet gemachtigd is opzoeken uit te voeren omtrent haar “opsporingsstatus”. Het valt volgens haar helemaal niet te verbazen dat binnen de politiediensten niet aan haar broer werd/wordt gecommuniceerd over het feit dat zij officieel wordt opgespoord, zeker wanneer dit niet één van zijn taken uitmaakt. Het is immers een logische reactie dat haar broer, als familielid, haar zou verwittigen, zeker wanneer de verwondingen van hun broer I. in rekening worden genomen. Dat zij officieel wordt gezocht in haar land van herkomst blijkt bovendien genoegzaam uit het nieuwe document dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt toegevoegd (bijlage 3). Uit dit document blijkt dat de MVD haar heeft opgeroepen voor een verhoor op 18 januari 2013. Van een desinteresse in de actualiteit is derhalve helemaal geen sprake, zo meent verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal als excuus naar voor heeft geschoven dat haar broer maar een gewone “soldaat” is die niet in staat is om iets weten te komen. Verwerende partij merkt dienaangaande in haar beslissing op dat deze verklaring niet aannemelijk is, aangezien volgens haar kan worden aangenomen dat, met het oog op de arrestatie van een gezocht persoon, men intern binnen de politiediensten kenbaar zou maken wie er in opsporing is. Het volharden in haar bewering dat haar broer niet de mogelijkheid zou hebben om aan deze informatie te geraken, biedt dan ook geen soelaas. De Raad duidt er vervolgens op dat verwerende partij in haar beslissing eveneens uiteenzet dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft weergegeven dat zij nog contact moet opnemen met thuis om zich hierover te informeren, dat het wel degelijk mogelijk is om (op een of andere manier) te weten te komen of zij wordt opgespoord en dat zij hiervoor haar oom zou moeten contacteren en hem vragen om uit te zoeken of zij officieel wordt gezocht in Ingoesjetië. Verwerende partij motiveert verder dat uit deze uitleg kan worden afgeleid dat verzoekende partij op het moment van haar gehoor nog geen moeite had ondernomen om (via haar oom) te weten te komen of zij nu al dan niet officieel wordt gezocht in haar land van herkomst en dat een dergelijke desinteresse in de (actualiteit van) haar vermeende problemen verder de aannemelijkheid van haar vrees ondermijnt. Gelet op het gegeven dat verzoekende partij zich op het moment dat zij op het Commissariaat-generaal werd verhoord, nog niet de moeite had genomen om zich terdege te informeren over de stand van zaken, terwijl zij, naar eigen zeggen, wel in de mogelijkheid verkeerde om er op één of andere manier achter te komen of zij al dan niet officieel werd opgespoord in Ingoesjetië, valt haar verweer dat zij via haar broer geen informatie kon krijgen over haar “opsporingsstatus” volledig in het water. Verzoekende partij voert verder nog aan dat uit het feit dat zij een oproepingsbrief heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij door de MVD wordt opgeroepen voor een verhoor op 18 januari 2013, blijkt dat haar geen gedesinteresseerde houding kan worden verweten. Wederom wijst de Raad verzoekende partij erop dat zij, hoewel zij heeft verklaard in de mogelijkheid te verkeren om uit te vissen of zij officieel wordt gezocht in Ingoesjetië, heeft nagelaten dit effectief te doen. Het is pas na haar gehoor op het Commissariaat-generaal en nadat zij met een weigeringsbeslissing werd geconfronteerd, dat verzoekende partij met dit document komt aandraven. Dat zij dit stuk niet eerder kon bijbrengen omdat zij pas recentelijk in het bezit kwam van deze oproepingsbrief, die haar door haar oom werd toegezonden, doet geen afbreuk aan haar initiële lakse houding, die wel degelijk getuigt van een flagrant gebrek aan interesse in de evolutie van haar eigen problemen.

Het voorgaande in acht genomen, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekende partij haar initiële onwetendheid – die getuigt van een gebrek aan interesse – met betrekking tot het feit of zij al dan niet officieel wordt opgespoord in Ingoesjetië, niet kan goedpraten. Wat betreft de bijgebrachte oproepingsbrief, waarmee verzoekende partij alsnog wenst aan te tonen dat zij op heden officieel wordt gezocht door haar autoriteiten, oordeelt de Raad dat aan het document in kwestie geen bewijswaarde kan worden gehecht. Er dient ten eerste op te worden gewezen dat aan de door een asielzoeker

bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Ten tweede verwijst de Raad naar de landeninformatie ("*Antwoorddocument – Russische Federatie/Tsjetsjenië valse documenten*", bijlage 1 bij de nota met opmerkingen) die verwerende partij als bijlage heeft toegevoegd aan haar nota met opmerkingen en waarin gesteld wordt dat aan documenten uit de Noordelijke Kaukasus slechts een relatieve bewijswaarde kan worden gehecht omdat men er op eenvoudige wijze tegen betaling dergelijke documenten kan bekomen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de inhoud van de bijgebrachte oproepingsbrief enkel kan worden vastgesteld dat verzoekende partij als verdachte wordt opgeroepen voor verhoor. Het feit dat uit het neergelegde stuk geen concrete tenlastenlegging kan worden afgeleid, bevestigt de door de Raad gedane conclusie dat er geen bewijswaarde betreffende de door haar voorgehouden asielproblematiek aan kan worden gehecht.

2.2.5.1. Verzoekende partij tracht, door te verklaren dat zij dit heeft gedaan uit praktische overwegingen, aannemelijk te maken dat zij haar rijbewijs bij zich heeft gehouden, terwijl het te gevaarlijk was om haar paspoort mee te nemen. Zij legt uit dat een paspoort te grote afmetingen heeft om bij zich te hebben en/of bij een controle verborgen te houden voor de autoriteiten. Een rijbewijs daarentegen heeft de grootte van een elektronische betaalkaart, en kan dus veel makkelijker worden verborgen. Dit document kan evengoed dienen ter identificatie. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat dergelijke feiten de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet ondermijnen.

2.2.5.2. Daargelaten de vraag of de door verzoekende partij verschaftte uitleg met betrekking tot het verschil in omvang van beide documenten correct is, stelt de Raad vast dat bovenstaand verweer berust op een *post factum* verklaring die duidelijk tot stand is gekomen na reflectie om de vastgestelde incoherentie in haar verklaringen uit te leggen. Wanneer verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met haar incoherente verklaringen, stelt zij immers het volgende: "*Ik weet het niet. Zij regelden alles. Ik wilde alle docn meenemen. Mijn pp, mijn rijbewijs. Omdat ik vroeger nooit in Rusland geweest ben, beslisten zij wat ik moest doen.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 22). Deze *post factum* aangebrachte uitleg, waaruit blijkt dat het bijhouden van haar rijbewijs een bewuste keuze zou zijn geweest die gebaseerd is op praktische overwegingen, overtuigt dan ook niet.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat de gebeurtenissen van 28 juli 2012 op de universiteitscampus niet door verwerende partij worden ontkend, dat deze worden bevestigd door het Nationaal Antiterreur Comité (NAC), dat in de verklaringen van het NAC vermeld wordt dat er een vierde persoon in geslaagd is om te vluchten bij deze schietpartij en dat de aanwezigheid van een vierde persoon eveneens bevestigd wordt "*via televisiekanalen*". Verzoekende partij betoogt verder dat het evident is dat de ouders van de slachtoffers geen melding zouden hebben gemaakt van een vierde aanwezige, aangezien deze verklaring voor haar eveneens het doodsvonnis zou betekenen. Voorts oppert verzoekende partij dat het onmogelijk is dat er veel ooggetuigen aanwezig waren bij het incident, aangezien de schietpartij omstreeks tien uur 's avonds heeft plaatsgevonden en de universiteitscampus toen zo goed als verlaten was. Hierna voert verzoekende partij aan dat de stelling "van de medewerker van de zeer betrouwbare ngo in Ingoesjetië" een manifeste tegenstrijdigheid bevat, waardoor aan zijn verklaringen dient te worden getwijfeld en stelt zij vervolgens dat onafhankelijke bronnen die de schietpartij van 28 juli 2012 rapporteerden, steeds melding maken van drie doden en een vierde ontsnapte persoon (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij komt tot de conclusie dat de verklaringen van de "*betrouwbare ngo in Ingoesjetië*" kant noch wal raken en geenszins kunnen worden aangewend om de geloofwaardigheid van haar relaas in twijfel te trekken.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat er effectief een vierde persoon aanwezig zou zijn geweest tijdens het schietincident op 28 juli 2012, verzoekende partij niet kan hardmaken dat zij die vierde persoon was. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij bevriend was met A. K. en dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent de band die A. K. had met M. en I., niet overeenkomen met de informatie waarover verwerende partij beschikt. Verzoekende partij slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij samen met A. K. en diens twee vrienden op het terrein van de universiteit aanwezig zijn geweest tijdens het schietincident op 28 juli 2012. De Raad wijst er verder nog op dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder wordt ondergraven door haar flagrant gebrek aan interesse met betrekking tot (de actualiteit van) haar voorgehouden problemen en door het feit dat zij onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar vlucht uit

Ingoesjetië, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en in onderhavig arrest wordt bevestigd. Gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas, en meer in het bijzonder aan haar aanwezigheid tijdens het schietincident op 28 juli 2012, meent de Raad dat niet verder dient te worden ingegaan op bovenstaand verweer.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijst erop dat de onderzoeksinstanties en officiële autoriteiten in Ingoesjetië heel goed op de hoogte zijn dat er een vierde persoon aanwezig was tijdens het schietincident. Aangezien zij weten dat zij die vierde persoon was, vreest zij terecht voor een *“onwettige vervolging of ernstige inbreuken”* tegen haar fysieke integriteit bij een terugkeer naar Ingoesjetië.

Ter bevestiging van deze stelling, verwijst verzoekende partij naar de oproepingsbrief die zij heeft neergelegd (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij merkt hierbij op dat, aangezien zij zich sinds 18 oktober 2012 in België bevindt, het verwonderlijk is dat zij op 15 januari 2013 een convocatie heeft ontvangen van de MVD, zonder enige vermelding van de feiten of redenen waarvoor zij wordt opgeroepen. Uit deze convocatie kan volgens haar worden afgeleid dat zij door de MVD wordt gezocht als betrokkene bij de rebellenbeweging, louter door haar aanwezigheid tijdens het schietincident op 28 juli 2012, ondanks het feit dat zij nooit hulp aan hen heeft verleend en hun mening niet deelt. Hierbij wenst verzoekende partij er nog aan te herinneren dat het niet ter zake doet of zij in werkelijkheid de *“politieke kenmerken vertoont”* die aanleiding geven tot vervolging, indien deze kenmerken haar door haar autoriteiten worden toegeschreven. Verzoekende partij besluit dat uit de huiszoeking na het schietincident, de ernstige verwondingen die zijn toegebracht aan haar broer en de convocatie die zij heeft ontvangen, genoegzaam blijkt dat de MVD haar als politiek dissident beschouwt en haar hiervoor zal vervolgen.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat haar autoriteiten weten dat er een vierde persoon aanwezig was tijdens het schietincident, en dat zij die vierde persoon was, waardoor zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert/een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd onder punt 2.2.6.2. Aangaande de uiteenzetting met betrekking tot de door haar als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde oproepingsbrief, waaruit volgens haar dient te worden afgeleid dat zij door de MVD wordt gezocht als betrokkene bij de rebellenbeweging omwille van haar aanwezigheid bij het schietincident, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.4.2.

Waar verzoekende partij nog argumenteert dat onder meer uit de huiszoeking na het schietincident en de ernstige verwondingen die zijn toegebracht aan haar broer genoegzaam blijkt dat de MVD haar als politiek dissident beschouwt en haar hiervoor zal vervolgen, wijst de Raad erop dat het volharden in haar eerdere verklaringen niet van aard is om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Zoals reeds werd opgemerkt, dient verzoekende partij hiervoor concrete argumenten aan te brengen.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van*

de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Verzoekende partij stelt dienaangaande in haar verzoekschrift dat het schietincident van 28 juli 2012 bezwaarlijk als “zoekactie en gerichte arrestatie” van de autoriteiten kan worden beschreven en dat de autoriteiten de kwestieuze feiten niet ontkennen, doch dat zij de overleden mannen alleen aanwijzen als leden van een rebellenbeweging. Nu duidelijk blijkt dat de autoriteiten in Ingoesjetië een aanval hebben gepleegd op drie vermeende rebellen, zij verdacht wordt eveneens deel uit te maken van deze rebellenbeweging door haar aanwezigheid op de plaats van het schietincident, internationale instanties melding maken van foltering en onmenselijke behandelingen van gearresteerde personen en zij een oproeping heeft ontvangen van de autoriteiten in Ingoesjetië, kan enkel worden besloten dat zij “een gegronde vrees koestert om te worden onderworpen aan de behandelingen vermeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet”, aldus verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de uitleg van verzoekende partij dat (vermeende) rebellen, waaronder zichzelf, in Ingoesjetië door de autoriteiten worden geviséerd, de desbetreffende motivering van verwerende partij waaruit blijkt dat de gevechtshandelingen een gericht karakter vertonen en dat er dus geen sprake is van een open oorlog, niet weerlegt, doch juist bevestigt. Verwerende partij geeft immers zelf aan dat bij het gesprek op de campus duidelijk bleek dat A. K. de rebellen materieel steunde waardoor de actie van de autoriteiten bezwaarlijk als niet gericht kan worden bestempeld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT